

NORDUL

- ◆ - Castel
- - Oraș
- ◇ - Castel Ruinat
- - Orașel

SUDUL

◆ - Castel

◇ - Castel Ruinat

Hart de
James Suckair

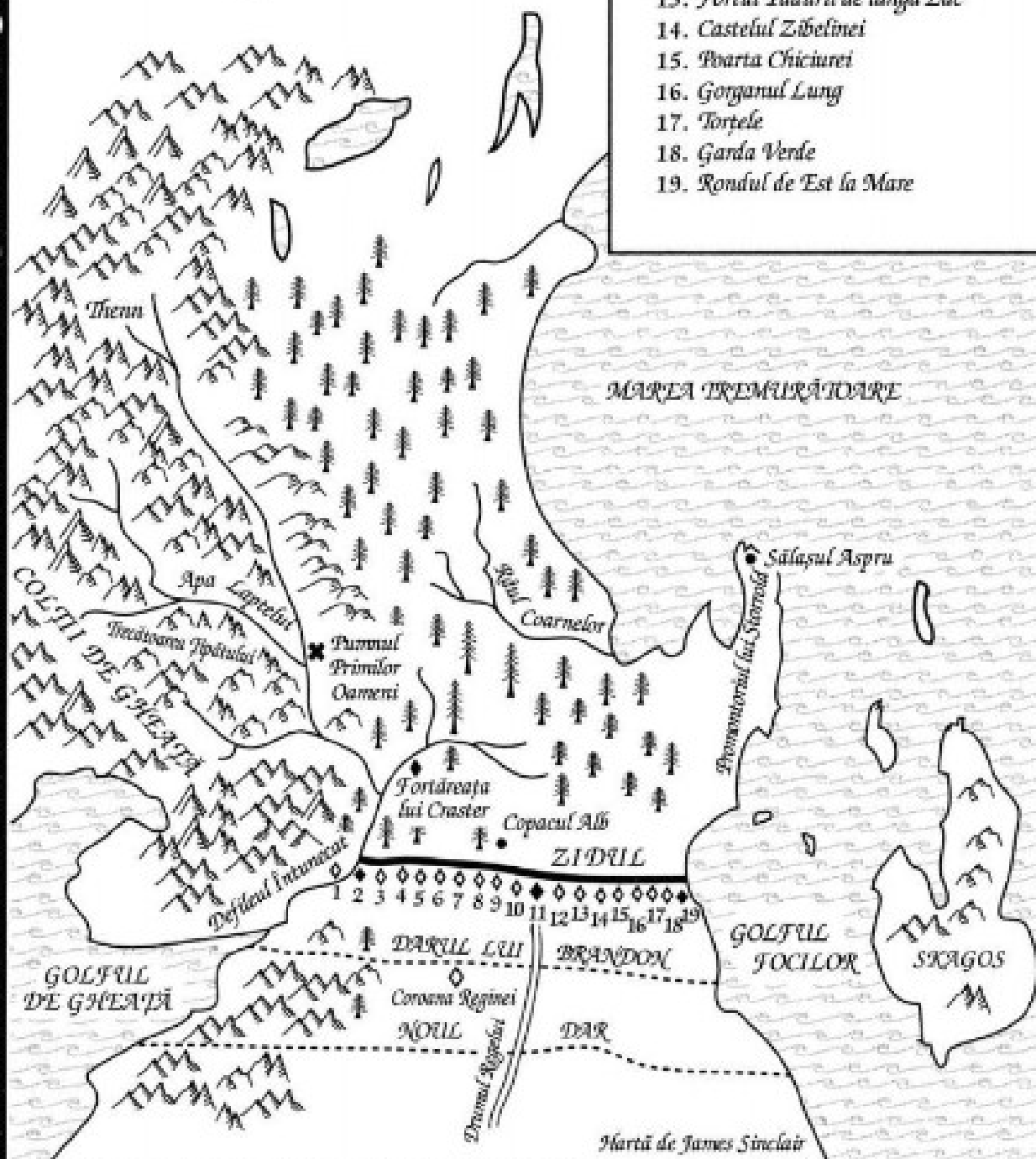
DINCOLO DE ZID

- ◆ - Castel
- ◇ - Castel Ruinat

Tărâmul Iernii Veșnice
(necartografiat)

Fortărețe ale Rondului de Noapte

1. Fortul Podului dinspre Apus
2. Turnul Umbrei
3. Bastionul Santinelă
4. Garda Cenușie
5. Poarta de Piatră
6. Colina cu Promoroncă
7. Hotarul Gheții
8. Fortul Noptii
9. Lacul Adânc
10. Poarta Reginei
11. Castelul Negru
12. Scutul de Stejar
13. Fortul Pădurii de lângă Lac
14. Castelul Zibelinei
15. Poarta Chiciurei
16. Gorganul Lung
17. Tortele
18. Garda Verde
19. Rondul de Est la Mare

Hartă de James Sinclair

- - Castel
- - Castel ruinat

Harta de James Sinclair

NOTĂ ASUPRA CRONOLOGIEI

Cântec de gheață și foc este o poveste spusă prin ochii personajelor, care sunt uneori la sute sau chiar la mii de kilometri depărtare unul de altul. Unele capitole acoperă zile, altele doar o oră, iar altele s-ar putea să se întindă pe două săptămâni, două luni sau o jumătate de an. Cu o asemenea structură, narațiunea nu poate fi strict secvențială; uneori, lucruri importante se întâmplă simultan, la o mie de leghe distanță.

În cazul volumului de față, cititorul trebuie să înțeleagă că acțiunea din primele capitole ale *Iureșului săbiilor* nu o continuă pe cea din ultimele capitole ale *Încleștării regilor*, ci mai degrabă se suprapune pe asta. Cartea începe cu o privire asupra câtorva dintre evenimentele care s-au petrecut la Pumnul Primilor Oameni, la Riverrun, la Harrenhal și pe Trident, în timp ce la Debarcaderul Regelui se purta Bătălia de la Apa Neagră și în perioada care a urmat...

GEORGE R.R. MARTIN

Era o zi cenușie, cu frig mușcător, și câinii nu voiau să ia urma. Căteaua cea mare și neagră adulmecase o singură dată urmele de urs, se dăduse înapoi și se întorsese la haită, furișându-se cu coada între picioare. Biciuiți de vânt, câinii stăteau îngrămădiți pe malul râului, cu un aer jalnic. Chett simțea și el mușcătura vântului prin straturile veșmintelor de lână neagră și piele fiartă. Frigul era prea năprasnic, pentru om și animal deopotrivă, dar n-aveau de ales. Gura i se crispă și aproape că-și putea simți înroșindu-se de furie furunculele ce-i acopereau obraji și gâtul. *Ar trebui să fiu la Zid, la adăpost, purtând de grijă afurisiților de corbi și făcând focurile pentru bătrânul Maester Aemon.* Jon Snow, bastardul, era cel care-i luase toate acestea, el cu amicul lui, grăsanul Sam Tarly. Din pricina lor se afla aici, stând să-i înghețe boașele în inima pădurii bântuite, cu o haită de câini.

– Șapte draci! Smuci zdravăn de lese, asmuțind câinii. *Urma, nenorociților. Aia e o urmă de urs! Vreți niscaiva carne ori ba? Scotociți!* Însă câinii nu făcură decât să se strângă și mai mult unul în altul, scheunând. Chett pocni din biciul său scurt deasupra capetelor lor, iar căteaua neagră îl mârâi. Carnea de câine poate fi la fel de gustoasă ca ursul, o amenință el, cu răsufierea înghețându-i la fiecare cuvânt.

Lark Sisterman stătea cu brațele încrucișate la piept și palmele vârâte la subsuori. Purta mănuși negre de lână, dar se plângea mereu că îi îngheață degetele.

– E prea al dracului de frig ca să vânezi, zise el. Să-l ia naiba de urs, nu merită să înghețăm pentru el.

- Nu ne putem întoarce cu mâna goală, Lark, mormăi Micul Paul prin barba castanie ce îi acoperea aproape toată fața. Lordului Comandant nu i-ar plăcea una ca asta.

Sub nasul turtit al bărbatului voinic era o pojghiță de gheață, acolo unde îi înghețaseră mucii. O mână uriașă, înmănușată în blană groasă, se strângea cu putere în jurul mânerului unei sulite.

- La naiba cu Bătrânul Urs, zise Sisterman, un bărbat subțire, cu trăsături ascuțite și ochi fără astâmpăr. Mormont va fi mort înainte de primii zori, ai uitat? Cui îi pasă ce-i place lui?

Micul Paul clipi din ochii săi înguști și negri. *Poate că, într-adevăr, uitase*, gândi Chett. Era destul de nătărău ca să uite aproape orice.

- De ce trebuie să-l omorâm pe Bătrânul Urs? De ce să nu fugim pur și simplu și să-l lăsăm în pace?

- Crezi că o să ne lase *pe noi* în pace? făcu Lark. O să ne urmărească până-n pânzele albe. Vrei să fii urmărit, tolomacule?

- Nu, răspunse Micul Paul. Nu vreau. Nu.

- Vasăzică, ai să-l omori? întrebă Lark.

- Da. Bărbatul vânjos înfipse capătul sulitei în malul înghețat al râului. Am să-l omor. Nu trebuie să ne urmărească.

Sisterman își scoase mâinile de la subsuori și se întoarse către Chett:

- Trebuie să-i omorâm pe *toți* ofițerii, zic eu.

Chett era sătul până peste cap să audă aceeași poveste.

- Am mai discutat asta. Bătrânul Urs moare, la fel ca Blane din Turnul Umbrei. La fel și Grubbs și Aethan, ghinionul lor că s-au nimerit să fie de strajă, Dywen și Bannen, pentru că ne-ar putea urmări, iar Ser Piggy pentru corbi. Atâta *tot*. Îi omorâm fără zarvă, în somn. Un singur țipăt și suntem hrană pentru viermi, până la unul. Buboaietele îi erau roșii de furie. Tu fă-ți numai bucățica ta și vezi ca verii tăi să și-o facă pe a lor. Și, Paul, încearcă să nu uiți, e *a treia* gardă, nu a doua.

- A treia gardă, repetă voinicul, prin barbă și prin mucii înghețați. Eu și cu Tiptil. Îmi amintesc, Chett.

Avea să fie lună neagră în noaptea aceea, iar gărzile le potrivi-seră în așa fel încât să aibă de strajă câte opt de-ai lor, cu încă doi de pază la cai. Nici că se putea mai bine. În plus, de-acum era de așteptat să se trezească în orice clipă cu sălbaticii peste ei. Chett avea de gând să fie cât mai departe înainte să se întâmple asta. Avea de gând să trăiască.